

המוזיקאנט

לפי שמו היה יכול להיות בנקל יוצא להקה צבאית: אפי אפי רוני ואמנם יש לו לאפי עבר בלהקות... מועדוני לילה. עד שנכנסתי בחובות ויצאתי לרחוב, הוא אומר.

המתפלל

כשנותנים לפני זה נדבה זוכים לתמורה מלאה עבור הכסף. הוא פוצח מייד בשרשרת ארוכה של ברכות ואיחולים הכוללת את הנדבן, ביתו ובניו. מישפחתו עד שילשים ועד ריבעים, לשמחתו הרבה של התורם.

צמד-המד

הזוג המוזר, יצחק עטני ור אברהם גרשון. השניים חיים יחד בחדר קטן, אברהם הצעיר מבשל ויצחק אוכל. להבדיל מקבצנים רבים, הזוג הזה נקי.

כוסית קוניאק, גומע וחוזר לדיזונגוף עד לסיבוב הבא.

אכל נביאים יש מעט. עם ישראל רחום וחנון והרבה יודעים זאת.

מפעם לפעם הם מגיעים לכותרות ה"עיתונים בנוסה הקבוע של: "נתגלה אר" צר של אלפי לירות במיורנו של קבצן שמת". או: "עני התלונן במישטרה כי נגנבו ממנו אלפי לירות שהסתיר מתחת לאריה בדירתו".

רובם מוכי גורל, אנשים אשר לא יצליחו עוד לשום מלאכה, וקנים, מטורפים או בעלי-מוס. אך ישראל הרי מכנה את עצמה מדינת-סעד.

האם אין מקומם של כל אלה במוסד נאות? האם הופך גופה העגום של תל-אביב להיות ציורי יותר עם כל אותן דמויות חוששות-מום וחסרות-אונים ה"סרוחות על מדרכותיה?

אך גם בין הקבצנים יש עדיין אידיאליסטים.

הנביא, הטיפוס מגודל הזקן, אשר מחזיק בשיא תל-אביב לרונדלים יומיים בדיזונגוף, לא יקח לעולם יותר ממה ש"מגיע לו".

אחת לשעה בערך, עורך הנביא סייבובימעות בין מישחכני כסית, לב-אביב או פינת. אוסף מכל הבא ליד, סופר מדי פעם את המיצבור ובשלב מסוים מדהים את בעל הצדקה האחרון בכמה פרוטות עורף שהוא מחזיר לו.

איפה

מדינת הסעד? *

עת הוא ניגש עם הסכום המנוי לאיש שמאחורי הדלפק, ממלמל משהו חסר-שחר, ומקבל בתמורה מורגלת

הערבי

איש התחנה-המרכזית בתל-אביב. איסמאיל זאכה אשר גורש מביתו ביפו על-ידי אחיו משום שבגלל מומו לא יכול היה לפרנס את המשפחה. מאז 1951 יושב הוא בתחנה ושב בערב עם פדיונו לחורבה עוובה בשפת-הים.

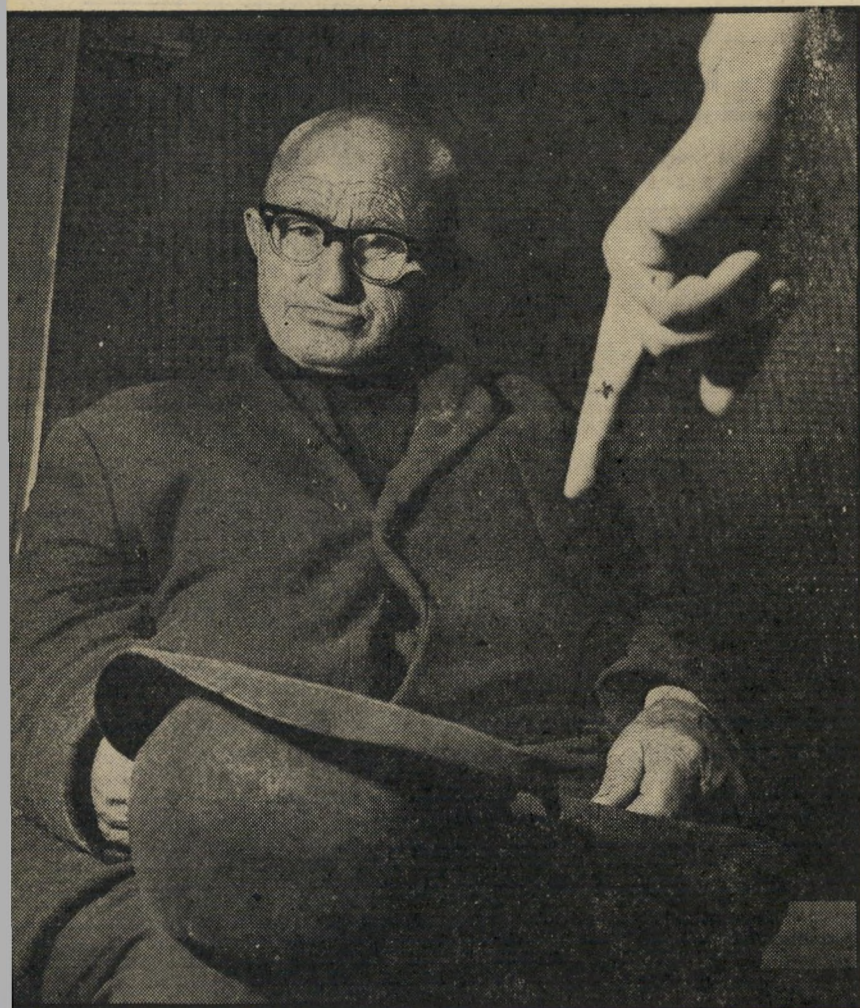
שעות נוספות ובנוחיות מירבית על ספסל-ציבורי.

ריבקה היא הדמות הרחבה, בעלת פני הפימה הבורדהיסטיים, הידועה לכל כספרי די גונזאלס. זאת בגלל הלהיט שהצטנן, אותה היא מיילת בקביעות. ספידי אינה שרה בעד פחות מלירה. עתידות היא מגלה רק בעד חמש. במקום הסברים ספיריים נוסח אינפלאציה דוהי רת, היא מפטירה קצרות: "מה זה לירה היום?" באמת מה?

אז, כשהלירות

היו כחולות...

הויה מרגשת מצפה לזה המעניק לקבצן ימינו את מטבע הנדבה ה"מקורי: גרוש (אגורה בעברית). קבצן מנומס, פשוט יחזיר את השחוקה בלוויית תודה עסיסית. סעדיה העיוור, איש המדרגות-הנעות בתחתית האלנבי, ימשש את המטבע, יזהה אותה, ואז אוי לאוניו של הנדבן צמוק-הלב.

העולה החדש

יצחק ברוקש הביא את מיקצועו לישראל מקובה. כשהת"יישב לראשונה באלנבי, הגיעו אליו נציגים של "איגוד הקבצנים", חבורה מיסתרית שמענה לחזקה על המקום. רק לאחר שנאות יצחק להשליש לידם סכום קבוע מפדיונו החודשי הסכימו הללו לאפשר המשך ישיבתו במקום.